

HỒI 298

Thử Dò Vận Khí

Tôi Kỳ Tú thấy Khấu Trọng, lập tức biết ngay tình hình bất lợi, quyết ý tiên hạ thủ vi cường, bèn hét lớn: “Các huynh đệ, lên!”

Lời chưa dứt đã vung tay ném lên không một vật, vật đó nổ tung trên bầu trời đêm, biến thành một đóa hoa sáng rực.

Trận ác chiến cuối cùng đã triển khai một cách toàn diện.

Song phương cùng lúc hết vang, lao vào như hai con lũ phủ kín mặt đất, nhất thời tiếng hò hét vang động cả một góc trời, tình hình thảm liệt phi thường.

Vật sẵn của Khấu Trọng là Thôi Kỳ Tú, chỉ cần bắt được kẻ này, gã sẽ có thể moi được rất nhiều tin tức quan trọng liên quan đến Lâm Sĩ Hồng. Gã và Từ Tử Lăng từng suy đoán Lâm Sĩ Hồng rất có khả năng là người của Âm Quý Phái, nói không chừng nhân dịp này có thể tìm thấy đáp án ở chỗ Thôi Kỳ Tú.

Chẳng ngờ Thôi Kỳ Tú giao hoạt khôn lường, y chỉ huy đám cao thủ bên cạnh toàn lực đối phó Khấu Trọng, còn mình thì rút nhanh về phía sau.

Khấu Trọng lướt lên như một tia chớp, hơn mười hảo thủ mạnh nhất của đối phương lập tức tràn tới chặn lấy đường tiến của gã.

Hai kẻ đầu tiên thân pháp cực nhanh, trường thương trong tay người bên tả rung lên hóa thành hơn mười đạo quang ảnh, đâm thẳng vào mặt gã, một người khác vung đao chém tạt ngang, lưỡi đao rít gió chém xả vào cần cổ Khấu Trọng, công lực thâm hậu mà đao pháp cũng lang độc phi thường.

Cùng lúc đó ở phía thuyền địch cũng vang lên tiếng hò hét ầm trời, chỉ nghe thanh âm cũng biết bọn Thôi Kỳ Tú vẫn còn một đạo quân khác mai phục gần đó, thấy pháo hiệu bắn lên liền phát lệnh tấn công vào thôn.

Đám người bọn Âu Dương Sánh cũng không phải hạng vừa, mấy trăm võ sĩ Liễu Lý lần lượt rời khỏi chỗ ẩn nấp tràn lên nghênh chiến.

Khấu Trọng rút Tinh Trung Nguyệt, một cổ sát khí lạnh buốt theo đó toát ra, tùy tiện gạt bay trường thương, rồi lại “đang” một tiếng cản lại đường đao hung mãnh của tên còn lại, xoay người một cái, trong chớp mắt đã lướt vào giữa hai tên địch, kể đó bật người phóng lên, vừa hay nhìn thấy Thôi Kỷ Tú được hơn hai mươi tên thuộc hạ yểm hộ, vừa đánh vừa chạy, nhưng chỉ là một điều là y lại không chạy về phía bờ biển.

Hai tên địch nhân vừa cản Khấu Trọng trước tiên là giật mình kinh hãi, kể đó lại lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

Kinh hãi bởi thân pháp của gã tinh diệu tuyệt luân, trong nháy mắt đã đẩy tốc độ lên cao tới mức đối phương không thể nắm bắt, chỉ cần lắc mình đã đưa cả hai vào vị trí có sức mà không thể thi triển, nhưng đồng thời chúng cũng mừng rỡ bởi Khấu Trọng bật người lên cao gần một trượng, trở thành đối tượng công kích dễ dàng nhất, lúc gã hạ thân cũng chính là lúc mất mạng.

Đao thương cùng lúc đưa lên, vận công chỉ chờ đối phương rơi xuống là toàn lực xuất thủ.

Trong lòng Khấu Trọng lúc này lại cực kỳ mâu thuẫn.

Lúc gã phóng người lên vẫn còn lưu lại dư lực, dựa vào bản lĩnh lẫm lẫm không hoán khí đổi hướng trong chớp mắt của gã, khẳng định có mấy phần cơ hội đuổi kịp Thôi Kỷ Tú, nhưng nếu làm vậy hơn mười cao thủ mạnh nhất của đối phương sẽ thừa cơ phóng tay đối phó với đám võ sĩ của Âu Dương Sánh. Lúc ấy có lẽ là gã bắt được Thôi Kỷ Tú, nhưng Âu Dương Sánh cũng rất có thể sẽ thua trận này. Đúng là cá và tay gấu không thể chọn cả hai.

Khấu Trọng hét lớn một tiếng, đưa ra quyết định trong khoảnh khắc, gạt bỏ Thôi Kỷ Tú sang một bên, trầm mình xuống dưới.

“Soạt!”

Một tên địch nhân bên dưới dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ vung tay bắn ra hơn mười hạt Thiết Đạn Tử, dụng tâm cực kỳ âm độc.

Khấu Trọng chẳng buồn để tâm, chân khí trong nội thể hoán đổi cho nhau, lướt người sang ngang nửa trượng, chẳng những tránh hết ám khí, còn lộn một vòng, trường đao bổ thẳng xuống đầu một tên khác.

Kẻ kia cũng không phải cao thủ tầm thường, tuy diễn biến sự việc quá bất ngờ, nhưng cũng lâm nguy bất loạn. Chỉ thấy y ngửa người đưa song phủ lên đón đỡ, sát khí bốc cao ngùn ngụt, khí thế uy mãnh dị thường.

Khấu Trọng cười ha hả, Loa Hoàn Kinh khởi phát, liên tiếp hai đao, toàn lực chém xuống song phủ của đối phương.

Người kia trước nay chưa bao giờ phải nếm mùi vị đặc biệt của Loa Hoàn Kinh, chẳng những hồ khẩu vỡ nát, kinh mạch đảo lộn, mà còn thổ huyết tại trận, hự lên một tiếng, rồi ngã bịch xuống đất.

Hai đao này lập tức làm những kẻ khác khiếp hãi, khí thế đang bốc cao hùng hực, trong phút chốc đã tiêu tán như mây khói.

Khấu Trọng vừa chạm đất đã hét lên: "Thôi Kỷ Tú chạy rồi, các người chỉ là lũ quỷ chết thế thôi!".

Hai câu này gã đã vận kinh để hét lên, âm thanh vang động khắp chiến trường.

Hơn mười cao thủ đang vây công Khấu Trọng đều lộ thần sắc nghi hoặc, thế công lập tức giảm sút.

Khấu Trọng thấy thời cơ đã đến, Tinh Trung Nguyệt liền hóa thành một đạo đao quang bao trùm lấy một tên địch, đồng thời hừ lạnh nói: "Kẻ nào đỡ được ba đao của Thiếu soái Khấu Trọng này, ta sẽ tha cho hắn một mạng!".

Chúng địch nhân vừa nghe thấy tên Khấu Trọng, không kẻ nào là không biến sắc.

Tên cao thủ bị Khấu Trọng chọn làm mục tiêu đầu tiên lại càng tâm kinh đảm khiếp, chỉ thấy toàn thân bị bao phủ trong đao khí, da thịt lạnh rát như bị nhốt trong hầm băng, hai mắt không mở ra được, khổ nhất là tiến cũng không được mà thoái cũng chẳng xong, không lối thoát thân, cực chẳng đã đành phải vùng kiếm lên đón đỡ.

"Đang!".

Đao khí cương mãnh tuyệt luân theo kiếm xâm nhập vào nội thể, cả người lẫn kiếm của đối phương bị Khấu Trọng đánh bay ra xa, thất khiếu hộc máu, tuyệt khí tại trường.

Đã tận mắt chứng kiến những hành vi táng tận thiên lương của bọn chúng nên Khấu Trọng hoàn toàn không hề ray rứt, sát cơ trào dâng, đao hóa thành một đạo cầu vòng cuốn về phía địch nhân.

Lúc này chiến thuật tâm lý của Khấu Trọng đã sinh hiệu quả, cục diện chiến trường biến thành cuộc chiến truy đuổi, quân của Thôi Kỷ Tú thấy chủ tướng đã bỏ chạy mất tăm mất tích, lại nghe danh Khấu Trọng mà táng đờm kinh tâm, kẻ nào kẻ nấy đều vô tâm luyện chiến, bỏ chạy tứ tán.

Khấu Trọng giết thêm hai kẻ nữa rồi mới nhận ra địch nhân hung hãn giờ đã bỏ chạy hết sạch, trong lòng thầm kêu may mắn, giả như cả mười kẻ này đồng tâm hiệp lực, bất chấp sinh tử liều mạng đối phó gã, cho dù có thắng, chỉ sợ gã cũng phải trả một cái giá nhất định.

Đảo mắt một vòng, thấy cục diện đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Âu Dương Sảnh, gã liền thầm tính toán rồi tung mình đuổi theo hướng Thôi Kỷ Tú bỏ chạy.

oOo

Từ Tử Lăng lại hóa thân từ Nhạc Sơn thành Ba Điện Đại Hiệp, đi cách Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như một khoảng xa xa, chậm rãi rảo bước dọc theo con phố lớn không có bóng đèn ở Nam thành.

Hành nhân trên phố tuy còn lâu mới nhiệt náo bằng đêm Trung Thu hôm trước, nhưng vẫn rất đông đúc, đa phần đều là người ở nơi khác đến tìm vui, giờ vẫn chưa về.

Từ Tử Lăng trong lòng đã có tính toán.

Chỉ cần biết Trịnh Thạch Như báo cáo với ai, rồi lần lượt theo dõi tiếp tục, nói không chừng chưa đến canh ba gã đã có thể tìm được Thiên Quân Tịch Ứng, tránh khỏi chuyện phải mạo hiểm hãm thân vào tình cảnh địch đông ta ít. Nếu như một chọi một mà không làm gì được Tịch Ứng, thì chỉ đành trách bản thân mình học nghề chưa tinh. Bằng không đừng nói là gặp phải Loạn Loạn hay nguyên lão cao thủ gì gì nữa, chỉ cần thêm một Biên Bất Phụ là gã đã khó giữ mạng rồi.

Bản lĩnh khác thì gã không dám tự cao, nhưng nếu nói thuật ẩn tung tiềm tích, theo dõi kẻ khác thì gã rất có tự tin, ít nhất là hạng tông chủ trong Ma môn như An Long cũng không thể phát giác được gã.

Nghĩ tới đây, cả bước chân của gã cũng trở nên nhanh nhẹn nhẹ nhàng hơn.

Trịnh Thạch Như ở phía trước đột nhiên biến mất, Từ Tử Lăng vội vàng gia tăng cước bộ, một tấm biển lớn đề ba chữ “Tán Hoa Lâu” hiện lên trước mặt, chỉ thấy dưới tán cây kết đèn hoa rực rỡ, tên đại hán canh cửa ân cần tiếp đón Trịnh Thạch Như, đưa y bước lên thạch cấp của một tòa kiến trúc rất hoa lệ, đại môn trang trí cầu kỳ tỉ mỉ. Đến đây thì gã lập tức nhớ ra Trịnh Thạch Như từng nhắc tới nơi này chính là thanh lâu nổi tiếng nhất ở Thành Đô, cùng tề danh với Sĩ Lâm Uyển ở Trường An.

Tên trang hán đứng canh cửa nhìn gã với ánh mắt dò xét, khiến toàn thân gã có cảm giác nhột nhạt rất khó chịu.

Chuyện làm ăn của Tán Hoa Lâu rõ ràng là rất thịnh vượng, một cỗ xe ngựa hào hoa rực rỡ phóng vụt vào, làm Từ Tử Lăng phải nép người sang một bên tránh né, đồng thời cũng thầm kêu khổ trong lòng. Trước đây mỗi lần đến thanh lâu gã đều chưa từng gặp phải chuyện gì tốt đẹp, còn những chuyện không hay thì nhiều không kể xiết. Vấn đề lớn hơn là cho dù có theo vào trong chỉ e cũng không có tác dụng gì, Trịnh Thạch Như tới đây hội tụ với bằng hữu của y, gã cứ đi vào theo thế này, chẳng cũng k dễ gì mà ngồi được vào căn phòng cạnh căn phòng của họ. Có điều bỏ dở giữa đường thế này thì gã lại không cam tâm. Nghĩ đi nghĩ lại, thấy không còn nơi nào để đi, gã bèn quyết thử vận khí thanh lâu một lần nữa. Từ Tử Lăng nhớ đến Khấu Trọng, cười thầm trong bụng rồi nghiêng răng bước vào trong.

Một tên đại hán canh cửa đưa tay cản gã lại, nhưng thần thái thì rất khách khí lễ độ: “Xin hỏi đại gia đã đặt sương phòng trước chưa ạ?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Không đặt trước phòng thì không thể đến à?”.

Một tên đại hán khác khiêm nhượng nói: “Đại gia thứ lỗi, trước và sau ngày lễ quý khách quá nhiều, mấy ngày nay các phòng đều đã bị đặt hết, khách quan thử đến Túy Hương Ổ ở thành Tây xem, cô nương ở chỗ đó cũng không kém nơi này đâu”.

Từ Tử Lăng chỉ biết gượng cười, trong lòng thầm nhủ thanh lâu vận của mình chuyển này còn tệ hơn những lần trước, chưa vào đến cửa đã gặp xúi quẩy.

Lúc này đại hán đưa Trịnh Thạch Như vào trong đã quay lại, thấy Từ Tử Lăng, y liền cười cười xum xoe, ra bộ thân thiết nói: “Vị đại gia này có phải bằng hữu của Hầu công tử không? Đêm Trung Thu tiểu nhân từng thấy đại gia và Hầu công tử bị Thái Kỳ tiểu thư vây quanh đánh trống khiêu vũ!”.

Có lẽ Hầu Hi Bạch là người rất có địa vị trong Tán Hoa Lâu này, hai tên đại hán vừa cản Từ Tử Lăng lại lập tức đổi sắc mặt, một tên còn lên tiếng trách móc: “Đáng lẽ đại gai nên

nói mình là bằng hữu của Hầu công tử trước mới đúng? Hầu công tử đã đặt phòng mười ngày liền tiếp, giờ vẫn chưa thấy người đến. Thanh Tú cô nương của bọn tiểu nhân mấy hôm nay tâm can đều như lửa đốt rồi đó.

Một tên khác lên tiếng hỏi: "Có phải Hầu công tử sắp đến không ạ?".

Từ Tử Lăng giở khóc giở cười, đành đánh liều gạt đầu nói: "Phải! Y sẽ đến ngay giờ thôi!".

Tên đại hán tiếp đãi Trịnh Thạch Như cung kính hỏi: "Tiểu nhân Dương Căn, không biết đại gia quý tính cao danh thế nào?".

Từ Tử Lăng nhớ lại Hầu Hi Bạch từng nhắc đến cái tên Đào Ba Khách Cung Thần Xuân, bèn thuận miệng đáp: "Tại hạ họ Cung, tên Thần Xuân". Ngoài mặt ra vẻ nghiêm túc, nhưng trong bụng thì chính bản thân gã cũng cười thầm mà nhủ cái tên này thật quái dị, nghe chẳng thuận nhĩ chút nào.

Dương Căn cơ hồ không hề có cảm giác này, chỉ nghe y hân hoan nói: "Xin Cung gia đi theo tiểu nhân!".

Đã đâm lao thì phải theo lao, thanh lâu vận cũng chắc cũng qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai rồi, sau khi tự an ủi mình, Từ Tử Lăng đành cất bước đi theo họ Dương.

oOo

Giả như Thôi Kỷ Tú một mình bỏ chạy, cơ hội đuổi theo hắn gần như là không có, cũng may là trên đường để lại rất nhiều vết tích, dựa theo dấu chân để lại, cuối cùng ít nhất phải có mười lăm đến hai mươi người cùng y trốn chạy.

Khấu Trọng đuổi một mạch gần hai dặm đường, đến một con suối nhỏ thì tất cả các dấu vết đều đứt đoạn. Đây cũng là một chuyện hết sức hợp tình hợp lý.

Bọn Thôi Kỷ Tú lúc đầu hoảng loạn không chọn đường bỏ chạy, chỉ mong mau mau chóng chóng thoát khỏi hiểm địa, đến được nơi an toàn, tất nhiên chúng sẽ tìm cách tránh khỏi sự truy sát của địch nhân mà xóa bỏ dấu vết trên đường.

Khấu Trọng vận công vào song mục, cẩn thận quan sát.

Dưới suối có mấy cành cây nhỏ trôi theo dòng nước, từ phía Nam chảy xuống phía Bắc, không cần hỏi cũng biết địch nhân đã chuyển hướng đi dọc theo dòng suối, nên bờ bên kia mới không có dấu vết nào, vấn đề chỉ là gã không biết đối phương rốt cuộc đã đi xuôi dòng hay ngược dòng nữa.

Đây có thể coi như một lần khảo nghiệm thuật truy tung mà Bạt Phong Hàn dạy cho gã thuở trước, nếu có thể đuổi kịp Thôi Kỷ Tú, coi như là đã mãn sự tựu nghiệp.

Sau khi cẩn thận quan sát dấu chân bên bờ suối, thấy đa phần rõ ràng là đều hướng về phía tả. Đây là phản ứng bản năng của con người, nếu kẻ dẫn đầu sau khi xuống nước đi về phía tả, những người đi sau tự nhiên sẽ nhìn về phía tả hoặc kẻ địch người về phía đó, để không bị bỏ lại phía sau.

Khấu Trọng mỉm cười, cảm thấy rất thỏa mãn với sự suy đoán của mình, đang định đuổi theo thì lại chợt cảm thấy có gì đó không đúng lắm, bèn dừng lại ngưng thần trầm tư, kể đó thì giật mình, thậm tự trách mình đã quá tự tin.

Gã chăm chú quan sát lại các dấu vết, chỉ thấy tất cả các vết chân đều ấn sâu vào bùn đất, chẳng những rất rõ ràng mà vết chân con như được người ta cố ý ấn cho sâu, cứ như sợ người khác nhìn không thấy vậy.

Khấu Trọng thử bước lên hai bước, thấy chỉ có thể để lại vết chân nông hơn rất nhiều.

Giờ thì gã đã nhận ra đây chỉ là nghi trận mà Hoại Quỷ Thư Sinh Thôi Kỷ Tú bố trí, lập tức chuyển hướng đi về bên hữu, đuổi dọc theo bờ suối.

oOo

Dương Căn dẫn Từ Tử Lăng vào đại đường giao cho tri khách nhân tiếp đãi, rồi ghé miệng dặn dò đối phương Từ Tử Lăng là hảo bằng hữu của Hầu Hi Bạch, khiến gã càng thêm ngại ngùng, đành học theo thói vung tiền như nước của Khấu Trọng, móc túi thưởng cho họ Dương mấy lượng vàng.

Tri khách nhân là một trung phụ vẫn còn đậm đà xuân sắc tên Văn Cô, thị dẫn Từ Tử Lăng đi xuyên qua một con đường trồng đầy hoa, đến tòa kiến trúc chủ thể của Tán Hoa Lâu, đó là một tòa lầu gỗ cao ba tầng, quy mô hùng vĩ, điêu khắc tinh tế tỉ mỉ vô cùng.

Bước lên bậc tam cấp, Từ Tử Lăng giả bộ thuận miệng hỏi: “Trịnh Thạch Như huynh hình như cũng vừa tới phải không? Văn Cô có tiếp đãi y không?”.

Văn Cô cười yếu điệu nói: “Thì ra Cung gia cũng là bằng hữu của Trịnh cuồng sĩ, tuy không phải do nô gia tiếp đãi, nhưng gian sương phòng mà Trần công tử và Bạch công tử đặt trước chính là gian Giáp ở nhà Đông, chỉ cách gian Bính của Hầu công tử có một gian, Cung gia có muốn qua đó chào hỏi họ không? Khi nào Hầu công tử đến, nô gia sẽ sang đó gọi người”.

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, tự nhủ “không uống chuyển này”, rồi tùy tiện chọn một lý do từ chối hảo ý của Văn Cô.

Văn Cô cười cười nói: “Chẳng trách Cung gia có thể trở thành tri giao của Hầu công tử. Hầu công tử xưa nay chưa từng qua lại với các vị công tử khác, nhưng cô lại đối xử rất tốt với các cô nương ở đây, lại giúp họ sáng tác thơ từ, phổ nhạc nữa. Chỉ cần đại giá của Hầu công tử đến đây, ai cũng tranh giành được hầu hạ người, ba ngày nay họ đã đợi đến dài cổ rồi đó”.

Từ Tử Lăng giật mình đánh thót, trầm giọng xuống nói: “Ta cũng không biết Hầu huynh có sai hẹn hay không, trước khi y đến Văn Cô đừng nói với ai khác, nếu để hồng nhan tri kỷ của Hầu huynh phải mừng hụt một phen thì cũng không phải chuyện hay đâu”.

Văn Cô đẩy cửa phòng, mùi hương xộc vào mũi gã. Chỉ thấy trên bậu cửa sổ đối diện với cửa ra vào bày đầy hoa quế, hai bên tường tả hữu của gian sương phòng rộng kê mấy chiếc thái sư y và kệ trà bằng gỗ tử đàn, hoa văn tỉ mỉ chau chuốt, chỗ nổi hết sức vừa khít, tựa như được tạc ra từ một khối gỗ hoàn chỉnh, chỗ dựa lưng khảm một viên Đại Lý thạch lớn, mặt đá trơn bóng, trông rất thanh nhã, chẳng trách mà nơi này có thể tề danh được với Sĩ Lâm Uyển nước tiếng đất Trường An, chỉ nhìn riêng gia cụ bày biện đã đủ thấy chủ nhân nơi này tinh tế tới mức nào rồi.

Mỗi góc tường đều có treo tranh thư họa, tuy mang tiếng là chốn thanh lâu yên hoa, nhưng không hề có chút tục khí nào.

Từ Tử Lăng đến bên chiếc bàn để một chiếc đàn tranh đặt cạnh trường kỷ, nhìn ra cửa sổ. Dưới ánh trăng, cảnh sắc Thành Đô trở nên lung linh lạ kỳ, chỉ thấy thần từ Phật tự, đạo lý đình quan, ngõ to hẻm nhỏ, lầu cao quan thất tung hoành ngang dọc bên ngoài, trong lòng không khỏi có ý nghĩ nếu nơi này mà có mỹ nữ đối diện đàn ca, thì quả là thiên thượng ở chốn nhân gian.

Trong ngoài lầu ẩn ước vang lên tiếng đàn ca, chẳng những không cảm thấy huyền ảo, mà lại càng tăng thêm cảm giác yên bình trong Tấn Hoa Lâu.

Văn Cô đến bên cạnh gã, thấp giọng nói: “Đêm nay Thanh Tú cô nương tuy khó thể phân thân, nhưng đại gia là bằng hữu của Hầu công tử, dù thế nào nô gia cũng phải sắp xếp cho nàng đến hầu ngài một khúc, còn đâu để Thu Hồng thị hầu Cung gia được không?”.

Từ Tử Lăng thầm kêu mẹ ơi, vội vàng nói: “Văn Cô không cần tốn công như vậy, tại hạ chỉ vì muốn gặp Hầu huynh nên mới tới đây, tất cả đợi y đến rồi hãy an bài, giờ chỉ cần một bình mỹ tửu với chút đồ ăn là được”.

Văn Cô ngạc nhiên tròn mắt lên nhìn gã, rồi mới gật đầu đi ra ngoài, thuận tay khép luôn cửa phòng lại.

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc vận công vào song nhĩ, lắng nghe động tĩnh bên phòng Trịnh Thạch Như.

oOo

Khấu Trọng đi được gần dặm đường mới phát giác ra tung tích địch nhân bên bờ suối, chẳng những có thể khẳng định suy đoán của gã là đúng, mà còn nắm chắc mấy phần có thể đuổi kịp địch nhân nữa.

Thôi Kỷ Tú đi ngược dòng một đoạn xa như vậy mục đích rõ ràng là để đối phó với Khấu Trọng. Dù là gã có đuổi đúng phương hướng, nếu đi một đoạn xa như vậy mà vẫn không tìm thấy dấu vết địch nhân sang bờ bên kia, tự nhiên sẽ sinh lòng hoài nghi sự phán đoán và lựa chọn của mình. Có điều địch nhân đi dưới nước, tốc độ tự nhiên sẽ giảm sút đáng kể, bởi vậy nên Khấu Trọng càng chắc chắn có thể đuổi kịp được họ Thôi.

Dưới ánh trăng, vệt nước mà bọn Thôi Kỷ Tú để lại trên những tảng đá và lá cây lấp lánh phát quang, cũng may đêm nay không có sương mù, nếu không gã đã mất đi đầu mối truy tung duy nhất này, bởi lúc lên bờ, địch nhân đều chỉ chọn những nơi không lưu lại dấu vết như là các tảng đá để đặt chân, chứ không hề dẫm chân xuống đất.

Khấu Trọng tìm thấy ba chỗ địch nhân đi xuyên rừng làm gãy cành cây, đến một vùng thảo nguyên rộng, không xa đó là một dãy núi nhấp nhô, khung cảnh hoang lương xơ xác.

Gã vận công lực tinh thần tập trung vào hai lỗ mũi, lập tức ngửi thấy mùi mồ hôi và y phục bám lại trên lá cỏ, mừng thầm trong bụng, tự nhủ lúc chó săn theo dấu mục tiêu chắc cũng tương tự như vậy. Kỳ quái hơn là trong các mùi lưu lại còn có một chút hương khí, khiến gã bất giác nhớ lại ngoại hình hơi ẻo lả của Thôi Kỷ Tú, thầm nhủ tên Hoại Quỷ Thư Sinh này chắc hẳn là mang theo thứ gì đó giống như là túi thơm trên mình.

Nghĩ đoạn gã liền phóng một mạch qua thảo nguyên, đến bên dưới một ngọn núi nhỏ.

Trên triền dốc có hai nhóm dấu chân hết sức mờ nhạt, kéo dài về hai phía khác nhau.

Đất ở đây tương đối mềm, lại không có đá cứng để đặt chân nên địch nhân đã chọn kế phân tán, như vậy khả năng Thôi Kỷ Tú bị Khấu Trọng đuổi kịp sẽ giảm xuống một nửa.

Khấu Trọng thầm tức cười, không hề do dự đi theo hướng làn hương khí mờ mờ nhạt kia, vượt qua triền dốc, đến chân một ngọn núi khác, liếc nhìn thấy một đoạn đường núi, tuy cỏ bụi mọc đầy nhưng vẫn có thể nhìn rõ con đường bên dưới.

Mùi hương càng lúc càng nồng, rõ ràng là địch nhân chỉ mới vừa đi qua chỗ này.

Khấu Trọng chạy thẳng lên núi, chỉ thấy cách đó không xa có một thôn làng hoang vu không người ở thấp thoáng sau những rừng cây.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng của đêm trăng.

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên, vội vàng giở hết tốc lực phóng tới.

- o O o -